

L'auca de l'Aurora Bertrana ,
del Pegot esperitista
i de l'aventura frustrada
=====

Era l'Aurora Bertrana
Una noia repatània.

Té una història divertida
Que a molts pot semblà avarrida ,

Però a ella, a fe de Déu,
L'enuig li resultà lleu.

No li agradava obeir
I als pares feia patir.

Es passava nit i dia
Rumiant quina en faria.

Llocs perillosos cercava
Perquè el perill li agradava.

Als cirerers s'enfilava
I als marges, com una cabra.

I pispava confitures
Com totes les criatures.

I, tancada a la camuna,
Hi feia literatura.

Decassíllams composava
Per la pàtria ben amada.

" Catalunya, pàtria meva",
escrivia amb goig i febre.

" Qui son els teus enemics ?"
" Entre tants parets i amics? "

"Tots, tots parlen castellà"
 "I jo no ho puc soportá."

Només sis anyets tenia,
 Quan tal poema escrivia.

Aviat deixà, però,
 L'escriptura per l'acció.

Per al seu esbargiment
 li calia empipar gent.

De mainada no en mancava
 que ella capitanejava.

Per a la dolenteria,
 Tot l'escamot, la seguia.

A un pegot esperitista
 Li va fer la vida trista.

Ell, vivia a La Rodona
 I havia perdut la dona.

Un soterrani habitava
 I en llòbrec jaç es gitava.

I cada nit, l'esperit
 Invocava, el mal parit.

LLavors, l'Aurora Bertrana
 Feia veure que era l'ànima.

Per una lluernia trista
 Li cridava: "Joan Baptista!"

"Joan Baptista, sóc la Bel,"
 "Estic cremant a l'infern."

"En Banyeta em fa l'amor."
 "Exhala tuf i cremor."

"Deixa la feina i la gresca,"
 "Du-m'hi un got amb aigua fresca."

" Arruxa-hi el que em fa l'amor "
 " Dient el Jo Pecador. "

El pegot ja s'empipava
 I a la quitxalla empaitava.

En calçotets llargs sortia.
 Per La Rodona corria.

Feia uns clams esgarrifosos
 Que feia lladrar els gossos.

El veïnat s'avalotava
 I al pegot acorralava.

Blasfèmies al Cel llençava,
 I, de ràbia, es cargolava.

I, novament, al catau,
 Es tancava amb pany i clau.

I altre cop, el mal parit,
 Invocava l'esperit.

Ho feia amb crits i gemecs,
 S'anglots, sospirs i renecs.

Fins que va arribà un matí
 Que la porta, no va obrí.

El veïnat^t prou el cridava
 Però ell no contestava.

I la Justícia, avisada,
 Al catau es presentava.

La vella porta espanyava.
 I al pegot ben mort trobava.

Aquesta fi ,poc lluida,
A la noia no plaia.

Decidí cercà aventura
De més gran envergadura.

Als pares, els estimava,
Però aVorrits els trobava.

I els germanets, no cal di
L'acabaven d'aVorri.

Avis, ties i cosins,
No la omplien de per dins.

Volia viure aventures
D'aquelles de les lectures.

Als gosat el món s'obria,
Per què no s'hi arriscaria ?

Vuit anyets havia fet,
A viatjat tenia dret.

Volia fer grans viatges
Sense noses ni bagatges.

Cert cap-al-tard, ai, fatal,
En mitjons i davantal,

Deixà la casa paterna
Fugint de fam i de feina.

Això de fam, és un dir,
Perquè mai no en va patir.

I, de fer, no feia res,
Que servis ni que valguès.

De menjar, ja en trobaria
En una o altra masia.

També trobaria jaç
En alguna granja o mas.

Entre horts i herba segada,
Capas enllà, ella caminava.

La flaire era deliciosa,
I, la natura, formosa.

Però el sol es va colgà
I a fer-se fosc, començà.

Els ocells ja no cantaven
I les granotes raucaven.

Una au malaveranyera,
Florava dins de l'arbreda.

La noieta, esporuguida,
Cercà racé, de seguida.

Volia menjar i beure
I algun bon jaç per a gure.

Dins un gran más es ficava
I aixoplug, els demanava.

Els camperols s'esveraven
" D'an vens, nena? " preguntaven,

I demanaven. " On vas? "
Però ella, parlar, que és cas!

Ja un àpat li prepareven
Quan a la porta trucaven.

" Pam! Pam! Obriu, bona gent, "
" Cerquem un infant dolent. "

" De casa se'ns va escapà "
" I el volem ~~recuperar~~ recuperar. "

La porta, el pagés, badava.
I el fill de la dida entrava.

La noieta arreballava
I, corrent, se l'emportava.

I els camperols d'aquell mas,
Van quedà amb un pam de nas,

Mentre la nòia, plorant,
A casa anava tornant.

Ja l'esperava la mare ~~esbruyant~~
Amb plors de goig, mentre el pare,

Posava fi a l'escapada,
Amb llarg sermó i plantofada.

De tant peregrina història,
Dóno fe i en tinc memòria.

E p í l e g

Però que ella no escarmentà,
També ho puc assegurarà.

F i

Anna Bistrana

*Jos. Ferras del 8 = 11 =
1866.*